

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Eve werd rond haar achtste gevonden in een steegje in Dallas. Er was geen registratie van haar geboorte en haar ouders waren onvindbaar. Ze had zelfs geen naam. Van de tijd ervoor herinnert ze zich vrijwel alleen het seksueel misbruik door haar vader. Een maatschappelijk werker gaf haar haar naam: Eve Dallas, naar de stad waarin ze gevonden werd.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, ook al is dat wel zo. Het is dat ik dat moet doen.’

Nora Roberts/J.D. Robb bij Boekerij:

Nora Roberts bij Boekerij:

Het eiland van de drie zusters-
trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

*Teken van Zeven-*trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

*Dromen (Templeton-*trilogie)

- 1 *Verover je droom*
- 2 *Koester je droom*
- 3 *Vind je droom*

*Drie dochters (Concannon-*trilogie)

- 1 *Geboren in vuur*
- 2 *Geboren in ijs*
- 3 *Geboren in schande*

*De bron-*trilogie

- 1 *Het begin*
- 2 *Vanuit het duister*
- 3 *De komst van de kracht*

*Bruiden-*kwartet

- 1 *Dromen in beeld*
- 2 *Armen vol rozen*
- 3 *Proeven van liefde*
- 4 *Geluk als besluit*

*De Boonsboro Inn-*trilogie

- 1 *Voor nu en altijd*
- 2 *De eerste en laatste*
- 3 *Alles voor elkaar*

De villa

Droomwereld

Het eind van de rivier

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht
De gloed van vuur
Een nieuw begin
Het heetst van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Het strandhuis

De schilder

Geliefde illusie

Terug naar huis

De obsessie

Publiek geheim

Bij zonsondergang

Weet je nog?

Kijk niet terug

Onderstromen

Op de vlucht

Nora Roberts als J.D. Robb
bij Boekerij:

Thrillers:

Vermoord naakt

Vermoorde reputaties

Vermoorde schoonheid

Vermoord in extase

Plechtig vermoord

Vermoord uit wraak

Vermoorde liefde

Vermoorde harten

Explosief vermoord

Vermoorde getuige

Rechtvaardig vermoord

Verraad

Verleiding

Hereniging

Waanzin

Vergeten verleden

Berucht

Perfectie

Visioen

Overlever

Oorsprong

Herinnering

Verwachting

Onschuld

Wederhelft

Fluweel

Verlossing

E-booknovelles:

Bij nacht vermoord

Vermoorde vaders

Vermoord fantoom

Bloedig vermoord

Ritueel vermoord

Vermoord en vermist

www.noraroberts.com

www.boekerij.nl

J.D. Robb

Verlossing

Deel 27 in de *Eve Dallas*-serie

Vertaald door Textcase

ISBN 978-90-492-0215-6

ISBN 978-94-023-2233-0 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Salvation in Death*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: © Trevillion Images

Auteursfoto: © John Earle

Zetwerk: Studio Spade voor Textcase

© 2008 Nora Roberts

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Wacht u voor valse profeten, die in schapenvacht tot u komen,
maar vanbinnen roofzuchtige wolven zijn.

-Mattheüs 7:15

Het geloof dat de dood overwint.

-William Wordsworth

1

Tijdens de requiemmis plaatste de priester het schijfje ongedesemd brood en de goedkope rode wijn op het linnen corporale dat over het altaar lag. Zowel de hostieschaal als de kelk waren van zilver. Het waren giften geweest van de man in de met bloemen bedekte kist die onder aan de twee versleten treden stond die de priester van de parochieleden scheidde.

De overledene had honderd zestien jaar geleefd. Iedere dag van die jaren had hij als een vrome katholiek geleefd. Zijn vrouw was slechts tien maanden eerder overleden dan hij en iedere dag van die tien maanden had hij om haar getreurd.

Nu waren de banken van de oude kerk in Spanish Harlem gevuld met zijn kinderen, kleinkinderen, achterkleinkinderen en achterachterkleinkinderen. Velen van hen woonden in de parochie en een heleboel andere familieleden waren teruggekomen naar de parochie om te rouwen en hem de laatste eer te bewijzen. Zijn twee broers die nog in leven waren, waren tijdens de dienst aanwezig, en ook neven, nichten, vrienden en burens, zodat die banken, het middenpad en de vestibule vol zaten met levenden, om de overledene met het oude ritueel te eren.

Hector Ortiz was een goede man geweest die een goed leven had geleid. Hij was vredig in zijn bed gestorven, omringd door foto's van zijn familie en de vele afbeeldingen van Jezus, Maria en van zijn favoriete heilige Laurentius. Sint Laurentius was levend geroosterd om zijn geloof en was ironisch genoeg daarna de beschermheilige geworden van restaurateurs.

Men zou Hector Ortiz missen en om hem rouwen. Maar door zijn lange, gelukkige leven en zijn zachte dood hing tijdens de requiemmis een sfeer van vrede en aanvaarding. En de mensen die huilden, deden dat meer voor zichzelf dan voor de overledene. Hun geloof verzekerde hen, dacht de priester, van de verlossing van Hector Ortiz. En terwijl de

priester het zo bekende ritueel uitvoerde, bekeek hij de gezichten van de rouwende mensen. Ze vertrouwden erop dat hij hen leidde tijdens dit laatste eerbewijs.

Bloemen en wierook en brandend kaarsvet vermengden zich en hun geuren smolten met elkaar samen. Een mystieke geur. De geur van de macht en de aanwezigheid van God.

De priester boog plechtig zijn hoofd boven de symbolen van lichaam en bloed voor hij zijn handen waste.

Hij kende Hector en had hem nog maar een week geleden de biecht afgenomen, wat zijn laatste biecht bleek te zijn. Dus, dacht pater Flores, was de penitentie de laatste die Hector was opgelegd.

Flores sprak tegen de parochieleden, en zij tegen hem, de bekende woorden van het Eucharistisch Gebed en het Sanctus.

‘Heilig, heilig, heilig de Heer, de God der hemelse machten.’

Die woorden en de woorden erna werden gezongen, omdat Hector veel had gehouden van de muziek van de Heilige Mis. De vele stemmen schalden door de magisch geurende kerk. De parochieleden knielden voor de consecratie. Hij hoorde het kribbige gehuil van een baby, een droge hoest, geritsel en gefluister.

Hij wachtte tot de geluiden wegvielen en het stil werd. Tot het moment was gekomen.

Flores bad dat de kracht van de Heilige Geest de geofferde hostie en wijn aan zou nemen en ze zou transformeren in het lichaam en het bloed van Christus. En volgens het ritueel vertegenwoordigde hij nu de Zoon van God.

Macht. De aanwezigheid van God.

En terwijl de gekruisigde Christus achter hem op het altaar neerkeek, wist Flores dat hijzelf nu de macht in handen had. Dat Christus in hem aanwezig was.

‘Neemt en eet hiervan, gij allen,’ zei Flores, en hij stak de hostie omhoog, ‘want dit is Mijn Lichaam dat voor u gegeven is.’

De bel rinkelde en de hoofden werden gebogen.

‘Neemt en drinkt hier allen uit, want dit is de beker van het nieuwe, altijddurende Verbond.’ Hij hield de kelk omhoog. ‘Dit is Mijn Bloed dat

voor u en alle mensen wordt vergoten tot vergeving van de zonden. Blijft dit doen om Mij te gedenken.’

‘Wij geloven in Jezus Christus, die voor ons gestorven en opgestaan is, en weer terugkeert.’

Ze baden en de priester sprak de vredeswens uit. Ze spraken tegen elkaar de vredeswens uit. En ze verhieven hun stemmen weer en begonnen te zingen. *Lam Gods, dat draagt de zondenlast van deze wereld, ontferm U over ons.* Intussen brak de priester de hostie en legde hij een stuk ervan in de kelk. De misdienaars liepen naar voren en bleven vlak voor het altaar staan toen de priester de kelk aan zijn mond zette.

Op het moment waarop hij het bloed dronk, was hij dood.

De Kerk van St. Cristóbal in Spanish Harlem was een klein gebouw, dat zich schuilhield tussen een bodega en een pandjeshuis. Het had een kleine grijze torenspits en het was niet besmeurd met graffiti, zoals de gebouwen ernaast. In de kerk rook het naar kaarsen, bloemen en boenwas. Net zoals een mooi huis in de buitenwijken zou kunnen ruiken.

Dat dacht inspecteur Eve Dallas in ieder geval toen ze over het middenpad, gevormd door de rijen met kerkbanken, liep. Vooraan zat een man met een zwart hemd, een zwarte broek en een witte kraag, met gebogen hoofd en gevouwen handen.

Ze was er niet zeker van of hij aan het bidden of gewoon aan het wachten was, maar hij had niet haar prioriteit. Ze liep om de glanzende kist heen die bijna begraven was in rode en witte anjers. De dode man in die kist had ook niet haar prioriteit.

Ze activeerde de recorder op haar kraag, maar toen ze de twee lage treden wilde beklimmen naar het platform met het altaar, en naar degene die haar prioriteit had, trok haar partner aan Eves arm.

‘Uh, ik denk dat het de bedoeling is dat we, zeg maar, een genuflexie maken.’

‘Ik maak nooit genuflexies in het openbaar.’

‘Nee, serieus.’ Peabody’s donkere ogen bekeken het altaar en de beelden. ‘Wat daarboven ligt, is gewijde grond of zoiets.’

‘Wat raar, ik vind dat wat daarboven ligt op een dode man lijkt.’

Eve liep naar boven. Achter haar zakte Peabody door een knie en daarna liep ze achter haar aan.

‘Het slachtoffer is geïdentificeerd als Miguel Flores, vijfendertig jaar oud, een katholieke priester,’ vertelde Eve. ‘Het lichaam is verplaatst.’ Ze wierp een blik op een van de agenten die de plaats delict hadden veiliggesteld.

‘Ja, chef. Het slachtoffer is tijdens de mis in elkaar gezakt en er is een poging gedaan om hem te reanimeren toen ze naar het alarmnummer linkten. Er waren een paar politieagenten aanwezig bij de begrafenisdienst. De begrafenisdienst van hem daar,’ voegde hij eraan toe en hij bewoog zijn kin in de richting van de kist. ‘Zij hebben de mensen weggeleid en de plaats delict veiliggesteld. Ze wachten tot u met hen komt praten.’

Aangezien ze haar handen en voeten had geseald voor ze naar binnen was gekomen ging Eve op haar hurken zitten. ‘Zorg ervoor dat de vingerafdrukken, het tijdstip van overlijden enzovoorts worden opgenomen, Peabody. En voor de goede orde: de wangen van het slachtoffer zijn knalroze. De verwondingen aan zijn gezicht, zijn linkerslaap en zijn linker-jukbeen heeft hij waarschijnlijk opgelopen toen hij is gevallen.’

Ze keek omhoog en zag de zilveren kelk op het gevlekte witte linnen staan. Ze stond op, liep naar het altaar en rook aan de beker. ‘Heeft hij hieruit gedronken? Wat was hij aan het doen toen hij in elkaar zakte?’

‘Hij ontving de communie,’ antwoordde de man op de eerste rij voor de agent iets kon zeggen.

Eve liep naar de andere kant van het altaar. ‘Werkt u hier?’

‘Ja. Dit is mijn kerk.’

‘Uw kerk?’

‘Ik ben de pastoor.’ Hij kwam overeind, een compact gebouwde en gespierde man met donkere, verdrietige ogen. ‘Pastoor López. Miguel verzorgde de begrafenisdienst en hij ontving de communie. Toen hij van de wijn dronk, leek hij meteen een aanval te krijgen. Zijn lichaam schudde en hij hapte naar lucht. En toen zakte hij in elkaar.’ López sprak met een heel vaag accent, een exotische glans over ruw hout. ‘Er waren hier artsen en andere medische hulpverleners en ze hebben geprobeerd

om hem te reanimeren, maar het was al te laat. Ik hoorde iemand zeggen dat het vergif was, maar volgens mij kan dat niet.'

'Waarom niet?'

López hield alleen maar zijn handen omhoog. 'Wie wil er nou een priester op zo'n manier en op zo'n moment vergifigen?'

'Waar kwam de wijn vandaan? De wijn in de beker?'

'We bewaren de communiewijn in de tabernakel, in het voorvertrek.'

'Wie kan hier komen?'

'Ik. En Miguel, Martin, dat is pater Freeman, en de misdienaars die tijdens de mis helpen.'

Dat zijn een heleboel mensen, dacht Eve. Waarom zou je dan nog een slot hebben? 'Waar zijn ze?'

'Pater Freeman is op familiebezoek in Chicago. We verwachten hem morgen terug. We hebben, of hadden, vandaag drie misdienaars vanwege de grote opkomst bij de requiemmis.'

'Ik wil hun namen hebben.'

'Maar u denkt toch niet echt –'

'En dit?'

Hij werd waarachtig bleek toen Eve de zilveren schaal met het dunne schijfje omhooghield. 'Alstubleift. Alstubleift. Hij is gewijd.'

'Het spijt me, nu is hij een bewijsstuk. Er is een stukje af. Heeft Miguel dat opgegeten?'

'Er wordt een klein stukje afgebroken en in de wijn gestopt, voor het ritueel van breken en het symboliseren van de eenheid met de paus. Miguel zou hem met de wijn hebben geconsumeerd.'

'Wie heeft de wijn in de beker gestopt en de...' Hoe moest ze het in godsnaam noemen? Koekje? Cracker?

'Hostie,' vulde López aan. 'Dat heeft Miguel gedaan. Maar ik heb voor de Consecratie de wijn in de buret gegoten en de hostie voor Miguel neergelegd. Dat heb ik persoonlijk gedaan, als teken van respect voor meneer Ortiz. Miguel heeft op verzoek van de familie de dienst verzorgd.'

Eve hield haar hoofd schuin. 'Wilden ze de grote baas niet hebben? Zei u niet dat u de grote baas bent?'

'Ik ben de pastoor, ja. Maar ik ben nieuw. Ik heb deze parochie pas

acht maanden, sinds Monseigneur Cruz met pensioen is gegaan. Miguel is hier al meer dan vijf jaar, hij heeft het huwelijk van twee achterkleinkinderen van meneer Ortiz ingezegend en hij heeft ongeveer een jaar geleden de requiemmis voor mevrouw Ortiz opgedragen. En de doopviering –’

‘Een ogenblikje, alstublieft.’

Eve draaide zich weer naar Peabody om.

‘Sorry voor de onderbreking, meneer pastoor. De identiteit klopt,’ vertelde Peabody Eve. ‘Het tijdstip van overlijden stemt overeen. Drinken, een aanval krijgen, in elkaar zakken, doodgaan, rode wangen. Cyanide?’

‘Een goeie gok. We laten het door Morris bevestigen. Neem de beker en het koekje mee. Pak een van de getuigen die bij de politie werken en neem een verklaring op. Ik neem de andere als López me heeft laten zien waar de wijn en dat andere ding vandaan komen.’

‘Zullen we de andere dode man vrijgeven?’

Eve keek met gefronste wenkbrauwen naar de kist. ‘Hij heeft nu al zo lang gewacht, hij kan nog wel iets langer blijven liggen.’ Ze wendde zich weer tot López. ‘Ik wil zien waar u de...’ Snacks? ‘Waar u de wijn en de hosties bewaart.’

López knikte en maakte een handgebaar. Hij liep naar haar toe, weg van het altaar, en leidde Eve door een deuropening. Daar was een muur waar kasten tegenaan stonden en op een tafel stond een grote doos, waarin met diepe kerven een kruis was gesneden. López haalde sleutels uit zijn broekzak en maakte de zijkant van de doos open.

‘Dit is de tabernakel,’ legde hij uit. ‘Hierin bevinden zich de ongewijde hosties en de wijn. We bewaren een grotere voorraad in de eerste kast, hier, die ook op slot zit.’

Ze zag dat het hout glansde en dat er vingerafdrukken zichtbaar zouden zijn. Het slot was een simpele sleutel in een gleuf. ‘Hebt u de wijn voor de beker uit deze karaf gepakt?’

‘Ja. Ik heb hem hieruit in de buret gegoten en de hostie gepakt. Ik heb ze aan het begin van de Eucharistieviering naar Miguel gebracht.’

De doorzichtige karaf was tot ongeveer de helft gevuld met een

paarsige vloeistof. ‘Hebt u deze substanties voor dat moment op enig tijdstip uit handen gelegd of waren ze zonder toezicht?’

‘Nee. Ik heb ze gereedgemaakt en ze de hele tijd bij me gehouden. Iets anders zou oneerbiedig zijn.’

‘Ik moet ze als bewijsstukken meenemen.’

‘Dat begrijp ik, maar de tabernakel mag de kerk niet verlaten. Als u hem moet onderzoeken, kunt u dat dan alstublieft hier doen? Het spijt me,’ voegde hij eraan toe. ‘Ik heb helemaal niet naar uw naam gevraagd.’

‘Inspecteur Dallas.’

‘U bent niet katholiek.’

‘Hoe hebt u dat zo gauw gezien?’

Hij glimlachte even, maar de blik in zijn ogen bleef verdrietig. ‘Ik begrijp dat u niet bekend bent met de tradities en ceremonieën van de kerk en dat u misschien sommige ervan merkwaardig zult vinden. U denkt dat iemand heeft geknoeid met de wijn of de hostie.’

Eve hield zowel haar gezicht als haar stem in de plooi. ‘Ik denk nu nog helemaal niets.’

‘Als dit zo is, dan heeft iemand het bloed en het lichaam van Christus gebruikt om iemand te doden. En ik heb ze naar Miguel gebracht. Ik heb ze in zijn handen gestopt.’ Onder het verdriet in zijn ogen zag Eve de smeulende woede. ‘God zal hen veroordelen, Inspecteur. Maar ik geloof zowel in Gods wetten als in aardse wetten. Ik zal alles doen wat ik kan om u bij uw werk te helpen.’

‘Wat voor soort priester was Flores?’

‘Een goede. Vol medeleven, toewijding en eh... ik zou zeggen vol energie. Hij werkte graag met jonge mensen en daar was hij bijzonder goed in.’

‘Waren er onlangs problemen? Was hij depressief of gestrest?’

‘Nee. Nee. Dan zou ik het wel hebben geweten en hebben gezien. We wonen met zijn drieën samen, in de pastorie achter de kerk.’ Hij maakte een vaag gebaar, alsof hij in zijn hoofd bezig was met tien andere dingen. ‘We eten bijna iedere dag samen, we praten, discussiëren en bidden samen. Ik zou het wel hebben gezien als hij zich zorgen maakte. Als u denkt dat hij zichzelf van het leven zou beroven: dat zou hij niet doen. En hij zou het nooit op zo’n manier doen.’

‘Is er iemand die iets tegen hem heeft? Iemand die een wrok tegen hem koestert of die het hem moeilijk maakt, beroepsmatig of persoonlijk?’

‘Daar heeft hij het niet over gehad, en zoals ik al zei, we praten iedere dag met elkaar.’

‘Wie wist dat hij vandaag de begrafenis zou verzorgen?’

‘Iedereen. Hector Ortiz was een begrip in de parochie. Een zeer geliefde en gerespecteerde man. Iedereen wist dat er een begrafenisdienst was en dat Miguel de dienst verzorgde.’

Terwijl Eve sprak, liep ze naar een deur en opende ze hem. Het meizonnetje straalde door de uitgang. Ze zag dat de deur een slot had dat bijna net zo eenvoudig was als het slot op de houten doos.

Je kon gemakkelijk naar binnen en weer naar buiten.

‘Waren er vandaag nog vroegere kerkdiensten?’ vroeg ze López.

‘De doordeweekse mis van zes uur. Ik heb die mis verzorgd.’

‘En de wijn en de hostie kwamen uit dezelfde voorraad als die van de begrafenisdienst?’

‘Ja.’

‘Wie heeft ze voor u gehaald?’

‘Miguel. Het is een kleine kerkdienst met meestal niet meer dan tien, misschien twintig mensen. Vandaag verwachtten we er minder, aangezien er zo veel mensen naar de begrafenisdienst zouden komen.’

Je komt binnen, dacht Eve, en je woont de mis bij. Je loopt naar de achterkant, vergiftigt de wijn en je loopt weer weg. ‘En hoeveel mensen hebt u vanochtend in de kerk gehad?’

‘Bij de ochtendmis? Eh... acht of negen.’ Hij zweeg even en Eve had het idee dat hij door zijn geheugen groef en mensen telde. ‘Ja, negen.’

‘Die lijst wil ik ook hebben. Zaten er onbekende gezichten tussen?’

‘Nee. Ik kende iedereen die aanwezig was. Het is een kleine groep, zoals ik al zei.’

‘Met alleen u en Flores. Zonder assistenten.’

‘Niet voor de mis van zes uur. We gebruiken meestal geen misdienaar voor de doordeweekse ochtenddienst, behalve tijdens de vastentijd.’

‘Oké. Ik wil graag dat u opschrijft waar het slachtoffer... waar Flores vanmorgen is geweest en wat hij daar heeft gedaan, voor zover u zich dat kunt herinneren, met de tijdstippen erbij.’

‘Dat zal ik meteen doen.’

‘Ik moet deze kamer veiligstellen, als onderdeel van het plaats delict.’

‘O.’ Hij keek ongerust. ‘Weet u voor hoelang?’

‘Nee.’ Ze wist dat ze kortaf was, maar op de een of andere manier kreeg ze de kriebels van al die... heiligheid. ‘Het is gemakkelijker als u me de sleutels geeft. Hoeveel kopieën zijn er?’

‘Deze en eentje in de parochie. Ik heb wel mijn sleutel naar de pastorie nodig.’ Hij haalde een sleutel van de sleutelbos en gaf de rest aan Eve.

‘Bedankt. Wie was Ortiz en hoe is hij gestorven?’

‘Meneer Ortiz?’ Nu kwam er een warmere blik in zijn ogen. ‘Een begrip in de wijk en deze parochie, zoals ik al zei. Hij was de eigenaar van een familierestaurant dat een paar straten verderop ligt. Abuelo’s. Ik heb me laten vertellen dat hij het samen met zijn vrouw heeft gerund, tot een jaar of tien geleden, toen een van zijn zoons en zijn kleindochter het hebben overgenomen. Hij was honderdzestien en hij is rustig, en ik hoop zonder pijn, in zijn slaap overleden. Hij was een goede man en zeer geliefd. Ik denk dat hij al in Gods handen is.’

Hij raakte met zijn vingers zachtjes de crucifix aan die hij droeg. ‘Zijn familie is begrijpelijkerwijs van streek door wat er vanochtend is gebeurd. Als ik contact met hen zou mogen opnemen, zouden we het Requiem kunnen voltooien en de Heilige Communie kunnen houden. Niet hier,’ zei López voor Eve iets kon zeggen. ‘Ik zou een andere regeling treffen, maar ze willen hun vader, hun grootvader en hun vriend begraven. Ze willen het ritueel voltooien. En de laatste eer bewijzen aan meneer Ortiz.’

Eve begreep hoe het voelde om verplichtingen aan de doden te hebben. ‘Ik moet nu met iemand anders gaan praten. Ik zal proberen om dit zo snel mogelijk te doen. En ik wil dat u in de pastorie op me wacht.’

‘Ik ben een verdachte.’ Hij leek het geen verontrustend of verrassend idee te vinden. ‘Ik heb Miguel het wapen gegeven dat hem misschien heeft vermoord.’

‘Dat klopt. En op dit moment is zo’n beetje iedereen die de kerk is binnengelopen en in deze kamer is geweest een verdachte. Hector Ortiz gaat vrijuit, maar dat is dan ook alles.’

Daar glimlachte hij weer heel even om. ‘U kunt de baby’s en de peuters

waarschijnlijk ook uitsluiten, en daarvan waren er een heleboel.'

'Dat weet ik nog zo net niet. Peuters zijn best verdacht. We moeten een kijkje nemen in de kamer van Flores in de pastorie. Zo gauw ik kan, zal ik zien wat ik kan doen met betrekking tot het vrijgeven van meneer Ortiz van de plaats delict.'

'Bedankt. Ik blijf thuis wachten.'

Eve bracht hem naar buiten, deed de deur op slot en gaf de dichtstbijzijnde agent opdracht om de tweede getuige die bij de politie werkte naar binnen te brengen.

Terwijl ze wachtte, liep ze nog een keer om Flores heen. Een knappe man, dacht ze. Ongeveer een vijftachtig. Het was moeilijk om zijn lichaamstype in die rare gewaden in te schatten, maar ze had zijn officiële ID bekeken. Daarop stond dat hij een slanke man van vijfenzeventig kilo was.

Hij had regelmatige gelaatstreken en een dikke bos donker haar met een beetje grijs erin. Hij was eleganter dan López. Slanker en jonger.

Priesters had je waarschijnlijk in allerlei soorten en maten, net zoals normale mensen. Priesters mochten geen seks hebben. Ze zou iemand moeten vragen naar de herkomst van die regel, als die hier iets mee te maken bleek te hebben. Sommige priesters hielden zich niet aan die regel en zorgden ervoor dat ze aan hun trekken kwamen, net zoals normale mensen. Misschien vond Flores het celibaat maar niks.

Wie wel?

Misschien had hij met de verkeerde persoon gerotzoooid. Een boze minnaar of minnares of een kwade huwelijkspartner van de minnaar of minnares. Hij kon bijzonder goed omgaan met jonge mensen, dacht hij. Misschien had hij wel een voorliefde voor minderjarigen. Een wraakzuchtige ouder.

Of –

'Inspecteur Dallas?'

Eve draaide zich om en zag een knappe vrouw gekleed in ingetogen zwart. De juiste woorden om haar mee te beschrijven waren klein en tener, dacht Eve, want ze was met haar keurige zwarte pumps misschien een meter zeventig lang. Haar haar was ook zwart en ze droeg het in een

strakke, stemmige knot. Ze had hele grote, amandelvormige ogen, in een smeulende kleur groen.

‘Graciela Ortiz. Agent Ortiz,’ voegde ze eraan toe, alsof ze daar nu pas aan dacht.

‘Agent Ortiz.’ Eve stapte van het altaar af. ‘U bent familie van meneer Ortiz.’

‘Opi. Mijn overgrootvader.’

‘Gecondoleerd.’

‘Bedankt. Hij heeft zo’n mooi en zo’n lang leven geleid. Nu is hij bij de engelen. Maar pater Flores...’

‘Denkt u dat hij niet bij de engelen is?’

‘Ik hoop van wel. Maar hij heeft geen lang leven geleid en hij is niet vredig in zijn bed gestorven. Ik heb nog nooit iemand op die manier zien sterven.’ Ze haalde diep en een beetje bibberend adem. ‘Ik had sneller in actie moeten komen en de plaats delict veilig moeten stellen. Mijn neef en ik, Matthew werkt bij Narcotica, we hadden sneller moeten reageren. Maar ik was dichterbij. Matthew zat achter in de kerk. Ik dacht... we dachten allemaal dat pater Flores een of andere aanval had. Dokter Pasquale en mijn oom, die ook arts is, hebben geprobeerd om hem te helpen. Het is heel snel gegaan. Een paar minuten. Drie of vier, niet meer dan dat. En daardoor is het lichaam verplaatst en heeft er contaminatie van de plaats delict plaatsgevonden. Het spijt me.’

‘Vertel me eens wat er is gebeurd.’

Graciela gaf haar de informatie en schetste daarmee hetzelfde plaatje als López had gedaan.

‘Kende u Flores?’

‘Ja, een beetje. Hij heeft mijn broer getrouwd. Ik bedoel dat hij het huwelijk van mijn broer heeft voltrokken. Pater Flores was ook betrokken bij het jeugdcentrum. Dat ben ik ook, als het gaat, dus daar ken ik hem van.’

‘Welke indruk hebt u van hem?’

‘Vriendelijk en geïnteresseerd. Hij leek het goed te kunnen vinden met de straatkinderen. Ik dacht dat hij er waarschijnlijk ook eentje is geweest.’

‘Was hij geïnteresseerd in een specifiek kind, of in meerdere kinderen?’

‘Niet dat ik heb gezien. Maar ik ben hem daar ook niet vaak tegengekomen.’

‘Heeft hij ooit iets bij u geprobeerd?’

‘Tets bij me... Nee.’ Graciela keek eerst geschrokken en daarna nadenkend. ‘Nee, hij heeft nooit iets bij me geprobeerd en ik had niet het idee dat hij dat wilde. En ik heb nooit iemand horen zeggen dat hij de eed heeft verbroken.’

‘Zou u dat dan hebben gehoord?’

‘Ik weet het niet, maar mijn familie, en die is ontzettend groot, is erg betrokken bij de kerk en dit is onze parochie. Als hij iets bij iemand wilde proberen, zou diegene waarschijnlijk een relatie of een kennis van de familie Ortiz zijn. En in onze familie wordt heel veel geroddeld. Mijn tante Rosa is de huishoudster van de pastorie en er is niet veel wat haar ontgaat.’

‘Rosa Ortiz.’

‘O’Donnell.’ Graciela glimlachte. ‘We zijn een gemêleerde familie. Is het een moord, Inspecteur?’

‘Op dit moment is het een verdacht sterfgeval. Misschien kunt u met uw familieleden praten en ze naar hun indrukken vragen.’

‘Ze zullen de komende dagen over niets anders praten,’ luidde Graciela’s commentaar. ‘Ik zal eens kijken wat de familieleden die hem beter kenden dan ik me kunnen vertellen.’

‘Oké. Ik zal toestemming geven om uw overgrootvader van de plaats delict te laten vrijgeven. U en uw neef kunnen daarvoor zorgen als we hier klaar zijn.’

‘Dat stellen we op prijs.’

‘Bij welk bureau zit u?’

‘Ik zit bij Bureau 223, hier, in East Harlem.’

‘Hoelang werkt u al bij de politie?’

‘Bijna twee jaar. Ik dacht dat ik advocaat wilde worden, maar ik ben van gedachten veranderd.’

En dat doet ze waarschijnlijk nog een keer, dacht Eve. Ze zag gewoon geen politieagent in die smeulende groene ogen. ‘Ik ga mijn partner halen en dan zullen we de kist vrijgeven. Als u nog iets te binnen schiet met betrekking tot Flores, dan kunt u me bereiken in –’

‘Het Hoofdbureau,’ maakte Graciela haar zin af. ‘Dat weet ik.’

Toen Graciela op haar begrafenisplaats naar buiten klikte, bekeek Eve de plaats delict nog een keer. Een heleboel doden voor zo’n klein kerkje, dacht ze. Eentje in de kist, eentje bij het altaar en eentje die vanaf een heel groot kruis op hen neerkeek. Eentje sterft in zijn slaap na een lang leven, eentje sterft heel snel, en bij de ander worden spijkers door zijn handen en voeten geslagen zodat ze hem aan een houten kruis kunnen hangen.

Christus, priester en gelovige, dacht ze. Naar haar mening was Christus er het slechtst af gekomen.

‘Ik ben er nog niet over uit,’ zei Peabody toen ze naar de pastorie liepen, ‘of de beelden, de kaarsen en het gekleurde glas heel erg mooi of heel erg eng zijn.’

‘Beelden lijken te veel op poppen en poppen zijn eng. Je verwacht de hele tijd dat ze met hun ogen gaan knippen. En de beelden die zo glimlachen?’ Eve drukte haar lippen op elkaar en trok haar mondhoeken omhoog. ‘Je weet gewoon dat er tanden in zitten. Grote, scherpe, glimmende tanden.’

‘Dat wist ik niet. Maar nu moet ik me daar zorgen over maken.’

Het kleine, onopvallende gebouwtje waarin de pastorie zich bevond, had een paar plantenbakken met bloemen aan de vensterbanken en Eve zag dat de beveiliging minimaal was. Een standaardslot, de vensters met bloemen stonden open om de lente binnen te laten, en er waren geen handplaat en beveiligingscamera’s.

Ze klopte aan en bleef staan, op lange benen in een eenvoudige broek en op voeten met versleten laarzen. De lichtgrijze blazer die ze die ochtend had aangetrokken bedekte haar wapenholster. De vrolijke meiwind blies door haar korte, bruine haar. Haar benen waren lang en haar ogen waren amandelvormig, met de kleur van whisky. Ze waren niet smeulend, zoals die van Graciela, en het waren de ogen van een echte politieagent.

De vrouw die de deur opendeed, had een mooi gezicht met een wilde bos donkere krullen met goudkleurige puntjes eromheen. Haar roodomrande ogen namen eerst Eve en toen Peabody op. ‘Het spijt me, Pastoor López kan vandaag geen bezoek ontvangen.’

‘Inspecteur Dallas, NYPD.’ Eve liet haar penning zien. ‘En Rechercheur Peabody.’

‘Ja, natuurlijk. Neem me niet kwalijk. De pastoor zei dat u zou komen. Kom alstublieft binnen.’

Ze deed een stap achteruit. Ze droeg een rode anjer op de kraag van haar zwarte rouwoutfit, die een mooi gevormd lichaam bedekte. ‘Het is een vreselijke dag voor de parochie en voor mijn familie. Ik ben Rosa O’Donnell. Mijn grootvader... Het was zijn begrafenisdienst, ziet u. De pastoor is in zijn kantoor. Hij heeft me dit voor u gegeven.’ Ze stak haar een envelop toe. ‘U hebt hem gevraagd om op te schrijven wat pater Flores vandaag heeft gedaan.’

‘Ja, bedankt.’

‘Ik moet de pastoor laten weten of u met hem wilt spreken.’

‘Dat hoeft nu nog niet. U kunt hem vertellen dat we meneer Ortiz hebben vrijgegeven. Mijn partner en ik willen de kamer van pater Flores bekijken.’

‘Ik breng u naar boven.’

‘U kooft voor de pastorie,’ zei Eve toen ze van de piepkleine hal naar de trap liepen.

‘Ja, en ik poets hier ook. Ik doe een beetje van dit en een beetje van dat. Drie mannen hebben iemand nodig die hun rommel opruimt, zelfs als het priesters zijn.’

De trap ging recht omhoog naar een smalle gang. De muren waren wit en hier en daar versierd met crucifixen of afbeeldingen van mensen in gewaden die er welwillend of, in Eves ogen, bedroefd uitzagen. En soms geïrriteerd.

Eve opende het gesprek met: ‘U kende pater Flores.’

‘Ik denk dat ik hem heel goed kende. Als je voor een man kooft en poetst, dan kom je er wel achter wat voor soort iemand hij is.’

‘Wat voor soort iemand was hij?’

Rosa bleef buiten een deur staan en zuchtte. ‘Een gelovig man met gevoel voor humor. Hij hield van sport, hij keek er graag naar en sportte zelf graag. Hij had... veel energie,’ besloot ze. ‘En hij stopte veel van die energie in het jeugdcentrum.’

‘Kon hij het goed vinden met zijn huisgenoten? Met de andere priesters,’ legde Eve uit toen Rosa haar niet-begrijpend aankeek.

‘Heel goed. Pastoor López en hij respecteerden elkaar en ik zou zeggen dat ze met elkaar op goede voet stonden. Dat ze zich bij elkaar op hun gemak voelden, als u snapt wat ik bedoel.’

‘Ja.’

‘Hij en pater Freeman hadden een vriendschappelijkere band, nou ja, een innigere band met elkaar. Ik denk dat ze meer met elkaar gemeen hadden buiten de kerk. Sport. Hij en pater Freeman kibbelden over sport, zoals mannen nu eenmaal doen. Ze gingen samen naar wedstrijden. Ze gingen bijna elke ochtend samen hardlopen en ze speelden vaak basketbal in het jeugdcentrum.’

Rosa zuchtte weer. ‘Pastoor López neemt nu contact op met pater Freeman, om het hem te vertellen. Het is heel erg droevig.’

‘En de familie van Flores?’

‘Die had hij niet. Hij zei altijd dat de kerk zijn familie was. Ik geloof dat zijn ouders zijn gestorven toen hij nog een kind was.’ Ze deed de deur open. ‘Hij kreeg nooit linktransmissies of brieven van familie, zoals pastoor López en pater Freeman vaak ontvangen.’

‘En andere linktransmissies of andere brieven?’

‘Pardon?’

‘Welke relaties had hij? Vrienden, leraren, oude schoolvrienden?’

‘Ik... ik weet het niet.’ Ze fronste haar wenkbrauwen. ‘Hij had natuurlijk een heleboel vrienden in de parochie, maar als u vrienden van daarbuiten of van vroeger bedoelt, dan weet ik het niet.’

‘Is u de laatste tijd iets ongewoons opgevallen in zijn humeur of zijn gewoontes?’

‘Nee, niets.’ Rosa schudde haar hoofd. ‘Ik ben vanmorgen gekomen om het ontbijt voor hem en Pastoor López te maken, voor de begrafenis. Hij was heel vriendelijk.’

‘Hoe laat bent u hier gearriveerd?’

‘Eh... rond half zeven, een paar minuten later.’

‘Was er nog iemand anders hier?’

‘Nee. Ik heb zelf de deur opengemaakt. Ik heb wel een sleutel, maar

Pastoor López was vergeten de deur op slot te doen, zoals gewoonlijk. De pastoor en pater Flores zijn even later teruggekomen van de mis en ik heb hun het ontbijt gegeven. We hebben het allemaal over de kerkdienst gehad en toen is pater Flores naar het kantoor gegaan om aan zijn preek te werken.'

Ze drukte haar vingertoppen tegen haar lippen. 'Hoe kon dit nou gebeuren?'

'Dat gaan we uitzoeken. Bedankt,' zei Eve, om het gesprek af te sluiten, en toen liep ze de kamer in.

Er stonden een smal bed, een ladekast met een spiegel, een nachtkastje en een bureau. Ze zag geen huis'link en geen computer. Het bed zag er keurig opgemaakt uit en boven het hoofdeinde hing een afbeelding van Christus aan het kruis naast een crucifix. Het leek Eve overkill.

Er waren geen persoonlijke foto's te zien en er lagen geen losse credits op de ladekast. Ze zag een bijbel, een zwart met zilveren rozenkrans en een lamp op het nachtkastje en een kam en een pocket'link op de ladekast.

'Dat verklaart waarom hij geen 'link bij zich had,' merkte Peabody op. 'Die nemen ze waarschijnlijk niet mee als ze een mis verzorgen.' Toen ze zich omdraaide, wipte de uitdagende krul aan de uiteinden van haar donkere haar op en neer. 'Nou, dit duurt vast niet lang, want hij had niet zo heel veel.'

'Ga even in de andere kamers kijken. Gewoon vanuit de deuropening. Kijk eens of die er hetzelfde uitzien als deze.'

Toen Peabody naar buiten ging, trok Eve met haar gesealde hand een la van de ladekast open. Witte boxershorts, witte onderhemden en witte en zwarte sokken. Ze graaide erdoorheen, maar vond niets anders. In een andere la lagen T-shirts. Witte, zwarte en grijze, sommige met opzichtige teamlogo's op de voorkant.

'Zij hebben meer spullen,' verkondigde Peabody. 'Foto's en typische mannentroep.'

'Leg eens uit wat "mannentroep" is,' zei Eve toen ze de onderste la opentrok.

'Een golfbal op een display-tee, een stapel disks, een paar bokshandschoenen, dat soort dingen.'

‘Kijk eens in die kast.’ Eve trok de onderste la er helemaal uit en bekeek de onderkant en de achterkant.

‘Priesterkostuums, twee sets met broeken, en een van die jurkachtige dingen. Een paar zwarte schoenen die er versleten uitzien, twee paar hoge sneakers, een paar is zo te zien kapot. Op de plank...’ Peabody zweeg terwijl ze hem doorzocht. ‘Kleren voor kouder weer. Twee truien, twee sweatshirts en een hoody, van de Knicks.’

Nadat ze alle lades had doorzocht, inclusief achterkanten, onderkanten en zijkanten, trok ze de kleine ladekast weg van de muur en bekeek ze de achterkant van de spiegel.

Ze liep met Peabody naar het bureau. Daarin lagen een agenda, een paar e-memo’s, een klein stapeltje brochures over het jeugdcentrum, het wedstrijdschema van de Yankees en ook eentje van de Knicks.

Eve keek naar de laatste aantekeningen in de agenda. ‘Gisteravond een nachtwake voor Ortiz in het uitvaartcentrum. Woensdag een wedstrijd van de Yankees. Eens kijken of er iemand bij hem was. Er staat een afspraak voor EHC, een week lang vanaf komende zondag om twee uur. We moeten erachter komen wat dat is. Er staan een paar wedstrijden en sessies in het jeugdcentrum in. Pre-K-begeleiding. Even uitzoeken wat dat betekent. Daar had hij er twee van, afgelopen maandag en dinsdag. De namen van de mensen die hij advies gaf, staan erbij. Die sporen we wel op. De begrafenis staat erin. Op vrijdag staat een les gepland in St. Cristóbal en zaterdag over een week een doopsel. Allemaal priesterdingen, behalve de Yankees.’

Ze stopte de agenda in een bewijszak. ‘Kijk even naar de ‘link,’ zei ze tegen Peabody, en toen begon ze aan het nachtkastje.

Ze bladerde door de bijbel en vond een paar kleine afbeeldingen van heiligen. In Hebreeën las ze een onderstreepte regel: en zó, door geduld te oefenen, heeft deze het beloofde verkregen. En in Spreuken: rijkdom en eer zijn bij mij, duurzaam goed en gerechtigheid.

Interessant. Ze stopte de bijbel in een bewijszak. In de la lagen nog een paar brochures van het jeugdcentrum en een mini-computerspel. Ze vond een zilveren medaille die achter de la was vastgeplakt. ‘Kijk eens aan. Waarom plakt een priester een religieuze medaille achter een la?’

Peabody stopte met haar eigen spuurwerk. ‘Wat voor soort medaille?’

‘Het is een vrouw in zo’n gewaadachtig ding, met gevouwen handen, en het lijkt alsof ze op een kussen of iets dergelijks staat, en dat een klein kind haar optilt.’

‘Het zijn waarschijnlijk de Maagd Maria en het kindje Jezus. En ja, rare plaats voor een medaille.’

Eve trok voorzichtig het plakband weg en draaide de losgemaakte medaille om. ‘*Lino, moge La Virgen de Guadalupe over je waken. Mama.* Met de datum 12 mei 2031.’

‘Rosa zei dat ze dacht dat zijn ouders zijn gestorven toen hij nog jong was, en op deze datum moet hij een jaar of zes zijn geweest,’ zei Peabody. ‘Misschien is Lino een bijnaam of een koosnaam in het Spaans?’

‘Misschien. Waarom zou je hem aan de achterkant van een la plakken in plaats van hem dragen, of hem in een la bewaren? Mogen priesters wel sieraden dragen?’ vroeg Eve zich af.

‘Waarschijnlijk geen grote schreeuwerige ringen of kettingen, maar ik heb ze wel kruisen en medailles en zo zien dragen.’ Peabody ging op haar hurken zitten om hem beter te kunnen zien. ‘Zoiets dus.’

‘Ja. Oké. Waarom is deze dan verborgen? Je verbergt iets zodat niemand het ziet, en je verbergt het dicht in je buurt als je er af en toe stiekem naar wilt kijken. Deze medaille was belangrijk voor hem, of hij nu van hem was, van een vriend of van een familielid. Al heeft hij hem in een tweedehands-winkeltje gekocht, hij was belangrijk voor hem. Hij lijkt van zilver te zijn,’ mompelde ze, ‘maar hij is niet verkleurd. Je moet zilver poetsen om het glanzend te houden.’

Ze bestudeerde hem nog een tijdje en stopte hem toen in een bewijszak. ‘Misschien kunnen we erachter komen waar hij vandaan komt. Hoe zit het met de link?’

‘Opgeslagen inkomende en uitgaande transmissies van Roberto Ortiz, dat is de oudste overlevende zoon van wijlen meneer Ortiz. Een paar naar en vanuit het jeugdcentrum, en de oudste afgelopen week naar pater Freeman.’

‘Oké, die moeten we beluisteren. We laten de sweepers komen om de kamer te onderzoeken en daarna wil ik deze kamer laten verzegelen.’

Ze dacht aan de twee onderstreepte passages en vroeg zich af op welke rijkdom en eer Flores aan het wachten was.